

הילדא פיסטינר / תיעוד: יהודית זוסמן

נולדתי ב-1933 בבוקובינה.

הוצאנו מהבית בהיותי בת 6 הנאציזם החל בפעילות נגד יהודים. כל היהודים רוכזו מהפריפריה.

כעבור שנה קיבצו אותנו ליד הרכבת בקרון בהמות ונסענו לכיוון נהר הניסטר. הועלנו על סירות והועברנו לאוקראינה עם סבא וסבתא, נסענו להסתתר אצל נוצרים אבל לא הצלחנו. הגענו לעירייה בשלג ובעוצר ויהודים מקומיים דאגו לנו הוכנסנו לחדרון, שם היינו 4 שנים. הגרמנים החלו לסגת וכך ניצלנו, חזרנו לצינוביץ' שהייתה תחת שלטון רוסי כדי שלא יזהו אותי שיניתי את שמי, רצינו לחזור לביתנו וכעבור שנה קיבלנו אישור לחזור הביתה למקום שממנו גורשנו. חברים נוצרים דאגו לנו לאוכל ולביגוד חם.

בשנת 1948 נרשמנו לתנועת הנוער בני עקיבא זה הייתה אופציה לקבל אישור עלייה לארץ ישראל. עלינו על האונייה פאנארק באופן בלתי לגלי הגענו לתל אביב ראינו אותה מרחוק גורשנו לקפריסין. בקפריסין היינו כחצי שנה ואז הסוכנות היהודית העלתה אותנו דרך נמל פנגוסטה לארץ ישראל. הגענו לכפר ילדים ליד חולון, אמא נשארה בבוקובינה ואבא נהרג.

הגעתי למקווה ישראל שם למדתי כשנה וחצי, הגעתי לחיפה ומשם לירושלים שם למדתי טיפול בילדים.

התחתנתי בגיל 17 וחזרתי לחיפה.

בעלי עבד בחברת חשמל ואני עבדתי בטיפת חלב.

אמא עלתה לארץ ונישאה לאבא של בעלי.

עברנו לקריית ביאליק שם ילדתי את בני הבכור אריק, השני אלון, והשלישי יואב.

בקרית ביאליק עברנו לשיכון עממי שם גרנו כשנתיים ואחר כך עברנו לסביניה.

עבדתי ברשות הנמלים כעובדת סוציאלית עד גיל 70.

בעלי גר בדיר מוגן בקרית מוצקין.

אמא נשארה לגור בדירתי הקודמת.